

Minister sagde, at det var af Bigtighed, at Forligskommissionerne holdt hyppige Møder, det skulde være til Gavn. Sa, det kan jeg aldeles ikke forstaa. Det er ikke som nu, da der er bestemte Dage, hvor der holdes Møde i Forligskredsiene; men det er jo ikke Meningen efter mit Forslag, at der skulde holdes hyppigere Møder, end naar der er Sager, som skulle for Forligskommissionen, ligesom Tilfældet nu er i Thende- og Aftægtsager; thi der holdes kun Møder, naar Nogen melder sig til Forlig. Den høitærede Minister mente, at det var godt, om Forligsmæglerne vare noget retslyndige. Sa, det kan gjerne være, at det er godt at have nogen Kjendskab til, hvad der er Lov og Ret, deri er jeg fuldstændig enig med den meget ærede Minister; men det er jo alligevel et Spørgsmaal, om dette Kjendskab altid kan sættes i Forbindelse med, hvad der er den moralske Ret; thi jeg er vis paa, at den høitærede Minister er enig med mig i, at hvad der er moralsk Ret, er en ligesaa stor og maaste større Hovedsag ved Forligsmæglingen som at kjende, hvad der er Lov og Ret, som at forholde vedkommende Parter, at saaledes og saaledes forholder det sig, saaledes og saaledes vare Lovens Ord om dette Spørgsmaal. Det er jeg enig med den høitærede Minister i, og jeg haaber ogsaa, at de fleste, der vælges til Forligsmæglerne, ville føle det som en Pligt at gjøre Parterne bekendte med det sande Forhold efter deres bedste Overbevisning, men den moralske Ret er det, der skal gjøres gjældende i Forliget, thi som oftest vil Overtrædelsen af en eller anden Bestemmelse være kommen til Stede uden egentlig noget-somhelst Spor af Villie til at overtræde, men Overtrædelsen er sket i Hidsighed, og ganske vist vil jeg ikke forbyve, hvad der begaaes i Hidsighed — saa begaaes de største Dumheder, det veed man nok — men jeg siger, at ved Forligsmægling maa særlig den moralske Ret tages i Betragtning. Jeg er enig med den høitærede Minister i, at vor Forligslovgivning har mange andre Mangler end dem, jeg har tilladt mig at foreslaa forandrede — det er jo naturligt, at for den høitærede Minister, som mere ser paa det Almindelige, kunne disse Mangler maaste have større Betydning — men jeg skal være villig til at bidrage Mit til, at Forligsvæsenet i det Hele kan blive taget under grundig Behandling, og saa kunde vi maaste naae til, hvad jeg omtalte i min første Udtalelse, at vi kunne faae en Forligslovgivning, der indeholder alle Bestemmelser i sig, saa at de ikke skulle søge paa mange forskellige Steder. Det er den Sla-

vank, jeg har paapeget ved vort Lovgivningsvæsen, at vi have Lovbestemmelser om samme Sag paa 115 Steder, det afstedkommer mange uheldige Ting. — Den høitærede Minister var enig med det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) i, at der ikke skulde betales Salær, men det er heller ikke min Mening, at der skal betales Salær. Den Betaling, der er Tale om, skulde, som jeg for udtalte, ydes som en Slags Godtgjørelse, som jo dog maa gives. Vi maa huske paa, at Forligsmægleren skal afgive Bærelse. Naar det ærede Medlem fra Frederiksværk mente, at det ikke er demokratisk, saa skal jeg sige, at det er Noget, jeg kan være med til at forhandle om, og jeg har taget Bestemmelsen fra andre Lovbestemmelser om saadanne forskellige Tillidsposter eller kommunale Ombud, ved hvilke for 24 Stillinger var den sædvanlige Betaling for Afsstilliges Vedkommende. I Hegnslovgivningen er der, saavidt jeg veed, sat den samme Betaling. Det vil altsaa være 50 Ore nu. Jeg veed ikke, hvorledes det ærede Medlem kommer til at tale om 6 Kr. Jeg kan ikke forstaa, at det kan løbe op dertil. (Holch: Jeg sagde, at i en Sag om 5 à 6 Kr. maa man ikke betale saa meget Gebyr). Jeg kan i alt Fald ikke forstaa, at den Betaling kan kaldes Salær. Den Mand, som skal begive sig til Mæglingsteden, forsvømmer sin Tid ligesaa vel som Klageren og den Anklagede, og Formanden for Forligsmæglingen maa afgive Bærelser, det maa der ogsaa gives en lille Renselse for. Finder man, at det kan være mindre, skal jeg ikke have Noget derimod. — Den høitærede Minister mente, at det var ingen Fordel, at Mægleren kjendte Parterne. Sa, det kan nok være, især naar, som den høitærede Minister ogsaa udtalte, Mægleren ikke kunde kjende den ene af Parterne, fordi han boede langt fra ham, men jeg er gaaet ud fra, at i Reglen vil Forligsmægling komme til at foregaa mellem Folk, der bo i den samme Kommune eller i Nabo kommuner, og at det sjældent er Tilfældet, at de Paagjældende have langt at rejse. Det kan imidlertid gjerne være, at der kunde gjøres en heldig Forandring. I 1857 var der ogsaa Tale om, at visse Sager kunde forblive under de store Kredse og at Sager af en anden Natur kunde bringes til Forlig i den mindre Kommune. Den høitærede Minister mente jo, at Sogneraadskredsiene i det Hele taget ere for smaa. Det ærede Medlem for Svendborg Amt's 7de Valgtreds (Brockenhus = Schack) sagde, at det vilde blive en ny Byrde, som man lagde paa Folk i Kommunerne. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes det